

Pa tako lep gozd

1. poglavje

»Pridita!« je zaklicala Nina in stekla še globlje v gozd. »Mar ni tu lepo?« je nato spregovorila Liza in se zazrla v nebo, ki je bilo nežne modre barve in se je še lepše ujemalo s krošnjami dreves, ki so bila v vseh odtenkih zelene barve. »Ah, poletje,« je zavzdihnil Matej in pogledal deklici. »Komaj prvi dan počitnic smo tukaj, pa mi je ta okolica že zelo všeč. Mislim, da bo tukaj še zelo zabavno,« je rekla Nina in si spela kostanjevo rjave kodre v čop, ker ji jih je mršil nagajiv hladen vetrič, ki je pihal po gozdu in premetaval listje. »Liza, daj no, spregovori že kaj,« jo je dregnil Matej. »Že ves čas, ko smo tukaj, si ogleduješ svoje novo Barbie krilo in loščiš svoje šolne.« Lizi je bilo malo nerodno: »Če je pa tako lepa roza barva. Pravzaprav pa, kaj pa ti, ki imaš Spiderman pižamo? A?« »Že desetisočkrat sem ti povedal, da jo nosim samo še zato, ker mi je prav!« »Veš kaj! Še lansko leto si govoril, kako zelo ti je tvoja pižama...«, »Nehajta!!!« se je zadržala Nina in oba sta utihnili. »Tukaj smo šele prvi dan, in če se bosta že zdaj kregala, nam je res lahko žal, da smo šli skupaj na počitnice!« Matej in Liza sta se spogledala, ampak tako, kot bi si hotela sporočiti, da boja še ni konec. »Me prav zanima, kaj zdajle počnejo naši starši,« je nato le spregovoril Matej. »Najbrž gledajo tisto nadaljevanko po televiziji in kuhajo večerjo. Upam, da bo kaj dobrega!« mu je odgovorila Liza in se spet zazrla v svoje krilo. Matej ji je hotel nekaj reči, vendar ga je Nina prekinila: »Koliko je ura?« »Ne vem, najbrž je že čas večerje. Jaz sem že lačna. Če sta vidva tudi, pojdimo jest,« je rekla Liza in vstala s klopce, na kateri so sedeli. Matej je nato zavpil: »Kdor je zadnji, je slepa miš!« in se pognal proti koči, v kateri so bivali. Punci sta stekli za njim in ustavili so se pred leseno hribovsko kočjo. Bila je iz lesa, okrog nje pa je stala lesena ograja. Imela je majhna, a prisrčna okenca in veliko izrezljanih srčkov nad vrati. Počasi so stopali po s kamni tlakovani stezici, ki je vodila do vrat. Ko so prišli do vhoda, se je iz kočje že slišal smeh vseh šestih staršev in iz odprtega okna je prijetno zadišalo. »Mmm,« je zamomljala Nina in odprla vrata. »Živjo, mami! Živjo, oči!« so v en glas zavpili otroci. »U, Liza!« je veselo rekla Lizina mama in objela Lizo. »Kje ste bili?« je vprašal Matejev oče. »V gozdu,« mu je odgovoril Matej in pogledal Nino. »V tistem delu gozda smo bili. Tako čudovito je bilo. Vesela sem, da smo prišli sem na počitnice. In da smo šli skupaj, je najbolj pomembno!« je nato odvrnila Nina in pokimala. Vsi so se zasmejali. Mami je objela Nino in rekla: »Uh! Ali mi je podobna?« nato pa so spet vsi starši planili v smeh. »Kaj je za večerjo?« je zanimalo otroke. »Nekaj zelo dobrega, predvsem pa tudi zdravega,« je rekel Ninin oče in požugal s prstom. Spet so se vsi smejali. »Vendar boste morali še malo počakati,« je rekla Lizina mama. »Joj, ti odrasli!« je zamomljal Matej in odcapljal po stopnicah v njihovo sobo. Deklici pa sta kaj kmalu prišli za njim. »Kako morejo biti odrasli tako dollgočasni!« je nato zinil in se ulegel na posteljo. »Kaj pa je narobe?« je vprašala Liza in ga debelo pogledala. »Kaj, kaj je narobe? Pa malo poslušaj!« se je zasmejal Matej in se zazrl v strop. Liza in Nina sta se nagnili k špranji, ki je bila v tleh in skupaj sta opazovali in poslušali. »Veš, kakšen srček je naša Nina! Vedno smo mislili, da bo bolj podobna očku, je pa meni!« je dejala Ninina mama in dodala malo olja na ponev. »Naš Matej je pa presenetljivo podoben meni. Ravno tako ima svetle rjave kratke lase in modre oči!« je rekel Matejev oče, nato pa pogledal svoj trebuh in rekel: »Le suh ni po meni!« in spet so se vsi smejali. »Pa res! Sam dolgčas!« je rekla Liza in pogledala Mateja. »No, vidiš,« ji je odvrnil. Nato je zavladal mir in tišina. Nina je prekinila to pavzo: »Kaj, ko bi šli še malo v gozd! Gotovo je tam še kaj zanimivega.« »No prav,« ji je leno odvrnil Matej in se skobacal s postelje. Potiho so se splazili po stopnicah in se skrili za lesen pult. Starši so še vedno kuhali kosilo in se smejali. Liza

je pogledala po kuhinji, saj še nikoli prej ni imela časa, ker so takoj po prihodu odšli v gozd. Pogledala je in videla veliko leseno mizo z rdeče belim prtom in z blazinami, oblečenimi stoli in klopami. Nato je sledilo nekaj polic z lepo izrezljanimi vzorci. Tam pa je bil postavljen tudi kavč in trije fotelji, prav tako rdeče barve. Na tleh pa je bila mehka in debela preproga iz ovčje volne. Kuhinja je bila iz lesa. Vse omare in police so bile ročno izrezljane, ob oknih pa so visele zavese in prekrivale tople sončne žarke. Zunaj pa so se pasle krave. Tako čudovito je bilo, dokler

2. poglavje

»Liza! Gremo! Hitro! Pohiti, da nas ne opazijo!« jo je predramila Nina in se splazila ven, za sabo pa potegnila še Lizo. »Kaj ti je?« jo je vprašala. »Nič,« je odvrnila Liza in jo pogledala. »Potem pa v redu. Veš, ura je že pet. Zato raje pohitimo v gozd, da nas ne ujame tema.« In vsi trije so stekli. Ko so bili v gozdu, pa je Nina dregnila Mateja in zavpila: »Ti loviš!« in dekleti sta se pognali v beg. Matej je stekel za njima in ju lovil. Tekli so po gozdu, vedno bolj stran v neznano smer. Vijugali so in se smejali, skrivali za drevesi in se valjali po listju in travi. Skakali so čez potoček in se špricali z vodo. Veselju in smehu ni bilo konca in kraja. Počasi se je stemnilo, vendar otroci tega niso opazili in so se še naprej igrali. Nato pa je Liza padla in so se ustavili. »Si v redu?« sta jo vprašala. »Ja, nič mi ni,« se je zasmejala Liza, nato pa je njen obraz spet posal resen in je rekla: »Zelo se je že stemnilo!« Matej in Nina sta pogledala naokrog. »Ja, nič hudega!« je dejal Matej. »Samo tisto klopco najdemo in že vemo, kje smo!« »No, poglejta,« je še dodal in začel hoditi okrog ter tipati. »Joj, nič mi ni znano! Kaj je pa zdaj to?!« »Saj v tem je problem. Ker smo se toliko lovili, smo lahko več kot kilometer stran od naše kočice!« je rekla Liza. »No, ne pretiravaj,« ji je odvrnila Nina in pogledala okrog. Sama črna tema. »Ali pa imaš tudi prav?« ji je odgovorila in pogoltnila slino. Matej je spregovoril, ker mu v čisti tišini ni bilo zelo prijetno: »Kaj bomo pa zdaj? Ali ima katera od vaju svetilko?« »Jaz,« je rekla Nina in iz žepa potegnila majhno svetilkico. Prižgala jo je in pogledala naokrog. Kar naenkrat pa je nekaj zagledala. »Joj!!!« je zavpila. »Nekaj je tam! Nekaj je tam!« je zasoplo dodala in objela Lizo, Matej je stopil k njima, saj je bilo tudi njemu neprijetno. Dekleti sta se kar tresli in nihče si ni upal premakniti. Nato pa je Matej rekel: »Bom jaz pogledal! Ne moremo celo noč stati tukaj nepremično.« Nina mu je podala svetilko in približal se je tistemu kraju ter posvetil. Nekaj časa je stal in strmел. Deklici je postalo še bolj strah. »K...k...ka...kaj je?« sta ga previdno vprašali. »Vajina pošast!« je rekel. Nina in Liza sta se še bolj stisnili. »Kakšna pošast pa je?« »Ta pošast je... ta pošast je štor! Navaden lesen štor,« je rekel in se zasmegal. »Pridita, poglejta!« dekleti sta se previdno približali, vendar vseeno z varnostne razdalje. »Pa res!« se je zasmejala Nina. »Navaden lesen štor,« si je oddahnila tudi Liza. Nina je sedla nanj in se spet zresnila. Zdaj pa jih je postalo zares strah. Kako naj pridejo domov? »Ali ima kdo kompas?« je spet vprašal Matej. »Kaj misliš, da sem se pripravila na kampiranje in pohod, ali kaj?« je rekla Nina in zavzdihnila. »Najbolje bo, da poskusimo priti domov,« je poskusila pomagati Liza. »Pa veš v katero smer?« je vprašala Nina. Liza je odkimala. »Potem pa nimamo kaj. Kamor koli bomo šli, lahko le še bolj zablodimo.« »Strinjam se z Nino,« je spregovoril Matej. »Bolje, da poiščemo zavetje in počakajmo do jutra in zjutraj nadaljujemo, če nas ne bodo prej našli starši.« »Ko bi nas vsaj,« je zavzdihnila Liza. »Potem pa pot pod noge, preden nas ujame še kakšna nevihta in bomo vsi premočeni!« je rekla Liza in vstala s štora.

3. poglavje

Tako so trije otroci še dolgo v noč tavalili po gozdu. Bilo jih je strašansko strah. Ves čas so se

obračali in ozirali okrog in za sabo. Zdelo se jim je, kot da jih nekdo zasleduje in da se vsa drevesa obračajo za njimi. Malo prej zelo prijeten, miren in lep gozd, se je zdaj spremenil v največjo nočno moro. Bilo jih je grozovito strah. Bila je čista tišina, le tu in tam je kdaj kaj zašumelo. »Kaj je bilo to?« je vprašala Liza. »Ne vem, vendar se ne smemo prepustiti strahu. Da ne bo spet tako kot s tistim štorom,« je dejal Matej. »Pridita, poglejta!!! Mislim, da sem našel zavetje!!!« je nato zavpil. »Res?« sta bili veseli puncici. »Ja! Poglejta, jama!« Matej je s svetilko osvetlil veliko skalo. Stopili so naokrog in našli odprtino. Matej je posvetil noter. Bila je navadna jama. V njej je bilo veliko listja in nekaj pajčevin. Stopili so noter in se vsedli vkup. »Če slučajno ne preživimo,« je začela Liza »sem vesela, da smo se spoznali v šoli, in da sta moja najboljša prijatelja.« »Hvala. Ampak ne bodi neumna. Sigurno nas bodo našli,« je rekel Matej. »Če ne bomo prej umrli od lakote,« je še dodala Nina. »Ne bodi tako črnogleda,« jo je opozoril Matej in z roko premetal listje. »Nekaj sem začutil,« je rekel. »Kje pa?« je vprašala Nina in ga pogledala. »Ne vem točno,« je odvrnil. »Kot nekakšen papir.« »Ah, verjetno je kakšen papirček od žvečilnega gumija ali pa od bonbona,« je rekla Liza. »Ne! Ni bil navaden papirček. Nina, podaj mi svetilko,« je rekel Matej in začel brskati po listju. »Joj! Kje je pa sedaj?« je potarnal. »Aha! Mislim, da ga imam!« je čez nekaj minut na presenečenje vseh le rekel Matej. Posvetil je in ... "Puncici, ne bosta verjeli kaj sem našel!!!« »Kaj je, Matej? Kaj si našel?« sta bili radovedni. »Le poglejta!!!« Puncici sta se mu približali. »Ooo! Kako ti je uspelo?« sta rekli, ko sta zagledali čisto nov bankovec, brez ene same praskice in raven, kot bi ga nekdo zlikal. Matej je v roki držal bankovec za sto evrov!!! Nekaj časa so si ga ogledovali in so pozabili na vse ostalo. Tako lepega bankovca še niso videli. »Samo to je malo čudno, da je tako raven, če je pa lahko že več let v tem kupu,« je izjavila Nina. »Saj zato pa najbrž ni že več let v temu kupu ...« je rekla Liza. »Najbrž ga je nekdo pred kratkim izgubil,« se je vmešal v pogovor Matej. »Ampak ne vem, kdo bi ga lahko tukaj izgubil,« je rekla Nina. »Najbrž je tega človeka na poti ujel dež, pa se je zatekel v to jama,« je pojasnila Liza. »Ampak, zakaj bi imel toliko denarja pri sebi. No, vsaj v taki količini naenkrat, če bi imel bankovce po dvajset evrov, bi še razumel,« je hitel Matej. »Pa še eno vprašanje je. Kje je dobil čisto nov denar?« »Ja, to je res malo čudno, vendar...« »Tiho!« je zašepetala Nina. »Slišim glasove.« »Mislim, da so naši starši,« je rekla Liza. Iz daljave se je slišalo vpitje: »Liza, Matej, Nina!« so vpili starši vsi prestrašeni. »Matej, Liza!« je zašepetala Nina. »Tega nikomur ne povejta! To bo naša skrivnost! Ok?« »Prav!« sta ji potrdila. »Zdaj pa pojdimo k staršem!« In otroci so se pognali v tek k svojim staršem. »U! Nina, Liza, Matej! Hvala bogu, da ste živi!!!« je zavpil Ninin oče in objel otroke. »Ana, Jan, Erik, Magda, Petra!« je spet zavpil. »Pridite! Našel sem otroke!« »U!!! kakšna sreča!! Ne vem, komu naj se zahvalim!« so sopli starši in objemali svoje otroke. Ko pa so se vsi umirili, so počasi odšli iz gozda. Še nekaj časa so se pogovarjali, nato pa so otroci odšli spat. »Jutri še vedno lahko greste ven, vendar morate biti ob šestih zvečer vsi doma! Sem dovolj jasna?« je rekla Petra, Matejeva mama, in otroke pokrila za lahko noč. »Ja,« so nejevoljno pritrdili otroci. »Lahko noč!« je rekla Petra, ugasnila luč in odšla dol po stopnicah. »To je bila pa naporna noč!« je rekla Liza in se obrnila proti oknu, skozi katerega so sijale svetle zvezde in tako polepšale temno nočno nebo. »Sem rekla, da bo tukaj še zanimivo,« je rekla Nina, preden so zaspali.

4. poglavje

Zjutraj jih je prebudilo žvrgolenje ptic in kravje mukanje. Počasi so zlezli iz postelj, se preoblekli in odšli po stopnicah v kuhinjo. Tam so že bili zbrani starši in zajtrkovali. »Dobro jutro,« je pozdravila Liza in sedla za mizo. »Kaj je za zajtrk?« je vprašala Nina in se usedla zraven. »Ne vem. Kaj bi pa radi?« je vprašala Magda, Lizina mama. »Jaz bom jedel kosmiče,« je zazelhal

Matej. »Jaz tudi,« je rekla Nina. »In ti, Liza?« je vprašala Magda. »Uh, meni je vseeno. Pa bom tudi jaz kar kosmiče,« je nato le izjavila. Magda je vzela lonec in vanj natočila mleko ter ga postavila na štedilnik. »Vzemite si kosmiče,« je rekla otrokom, ki so leno in zaspano sedeli za mizo. Po dolgem premisleku je Nina le dvignila zadnjico in se počasi odpravila proti omari. Zdelo se ji je, kot da nikoli ne bo prišla do tja, saj je bila tako utrujena. Ko je končno prišla do omare, se je spomnila, da mora še nazaj. »Nina! Kaj pa je s tabo?« je rekla Ana, njena mama in vzela kosmiče ter jih postavila na mizo in porinila Nino proti mizi. »Ja! Saj veš! Včerajšnji večer je bil kar naporen!« je mencala Nina. Magda je postavila lonec z mlekom in tri skodelice na mizo. Vsi trije so začeli počasi jesti, kot da bi bili siti do onemoglosti. »Joj! Če bo šlo pa tako naprej, pa ne vem, če boste do kosila pojedli!« se je zasmejala Petra. »Dajte, zmigajte se malo! Tako lep dan je zunaj!« je še dodala. Ko so čez nekaj časa pojedli, so odšli iz koč v gozd.

5. poglavje

»Kakšen lep gozd. Včeraj sem mislila, da to sploh ni ta isti gozd! Tako strašljiv je bil,« je rekla Liza. »Sta za to, da gremo pogledat, kje smo bili včeraj? Zdaj je preveč zgodaj, da do mraka ne bi mogli priti nazaj,« je predlagala Nina. »Lahko,« je pritrtil Matej in prijatelji so se odpravili približno v isto smer. »Zapomni si, kje hodimo, da bomo znali nazaj,« je pametoval Matej. »A se kdo od vaju sploh spomni, kje smo včeraj bili, ali hodimo na slepo?!« je malo živčno vprašala Nina. »Na slepo!« sta kot iz topa izstrelila Matej in Liza. »Fino,« je bila jezna Nina in že je hotela nekaj reči, vendar si je premislila, ko je zagledala štor. »Am... Liza, Matej! A ni tisto tam štor, na katerem sem sedela?« je nato vprašala. Matej in Liza sta pogledala tja in Matej je rekel: »Če je to ta štor, mora biti nekje v tisti smeri jama,« je rekel in z roko nakazal smer. »Pa pojdimo,« je pogumno rekla Nina in se napotila v tisto smer. Dolgo so hodili in na koncu le zagledali jamo. Počasi in potihoma so se približali. Stopili so vanjo. Bilo je temno, hladno in vlažno, tako kot v vsaki jami. Usedli so se na kup listja, ki je bil še vedno tam. Pogledali so okrog in ugotovili, da to sploh ni tako majhna jama. Bila je dolga približno štiri in široka dva metra. »Še enkrat prebrskajmo cel kup listja,« se je naposled le oglasila Nina. »Mogoče bomo še kaj našli.« Liza in Matej sta pokimala. Pokleknila so okrog listja in ga začeli premetavati. »Nič,« je zdolgočasno rekla Liza. »Pri meni tudi ne,« je odgovoril Matej in pogledal Nino. »Pri meni tudi...« se je kar naenkrat ustavila Nina. »Ali pa tudi ja! Poglejta!« Matej in Liza sta se radovedno nagnila k Nini. Nina je odmaknila kupček listov in na tleh je bila z rdečo barvo narisana puščica. »Hm... kot nekakšen... smerokaz!« se je spomnila Liza in ga še od bližje pogledala. »To vse skupaj se mi zdi že malo čudno!« je zamišljeno dejala Nina. »Mislim, da to ni navaden smerokaz. Ne vem, kdo bi na tla pod listje narisal puščico kar tako, brez razloga,« je komentiral Matej. »Mislim, da tole nekam vodi...« »Se strinjam,« je zamomljala Liza. »Ampak kam?« je vprašala Nina. »Mislim, da bo najbolje, da kar pogledamo,« je odgovoril Matej in jima pomignil, naj vstaneta. Počasi so hodili v tisto smer in se skoraj zaleteli v steno. »Puščica vodi v steno?« je začudeno vprašala Liza. »Ja, vsaj tako zgleda,« je rekla Nina. »Ne...ne, sigurno je nekaj,« je rekel Matej in začel pregledovati jamsko steno. Dekleti sta se dolgočasili in Liza se je naslonila na steno, ko pa je kar naenkrat nekaj zahreščalo. Kot bi se nekaj zlomilo. Nina in Liza sta poskočili, Matej pa je otrpnil. Nekaj časa so bili tiho in globoko dihali. »Kaj je bilo to?« je potihoma vprašala Nina. »Ne vem,« je rekel Matej in se začel ozirati. »Bilo je... no, zdelo se mi je, da to, kar se je porušilo ali karkoli že, da je bilo zelo blizu nas...« se je spomnila Liza. »Ja...« je rekla Nina in stopila malo bližje steni ter počepnila. »Ej... poglejta!!« je presenečeno zašepetala Nina. Matej in Liza sta se približala. »Razpoka v jamski steni?« so se pogovarjali. »Kako je to mogoče?« »Pa sploh ni tako majhna razpoka...« »Mmm... mislim, da bo bolje, če gremo ven, ker nočem končati s svojim življenjem,

saj imam komaj enajst let!« je rekla Liza in vstala. »Pojdimo, preden se vse zruši,« je rekel Matej in stekli so ven. Nato pa so se malo podvivali in odšli domov.

6. poglavje

Šele ko so bili v sobi, so si oddahnili. Legli so na posteljo ter globoko dihali. Čez nekaj minut pa: »Nina, Matej, Liza? Kosilo je!« se je zadrla Ana. Otroci so utrujeni prišli dol po stopnicah. »Kaj pa je z vami?« se je zasmel Erik. »Nič,nič...!« so hiteli otroci. »No, potem pa nič,« je rekla Ana in na mizo postavila lonec z juho. Jan je prižgal radio: "V petek, 17. 7., pred tremi dnevi, je nek moški oropal banko v Bohinjski Bistrici in nato zbežal. Prestrašena delavka nam je povedala samo to, da je imel pri sebi pištolo, oblečen je bil v črno in imel je tudi kapo, vendar mu je izpod nje štrlel rjav skodran lasek. To je povedala policiji, več pa niso utegnili izvleči iz nje, saj je bila v šoku. ...«Jan! Ugasni radio! Ne moreš med kosilom poslušati radia!« ga je uštel Magda. »Ja... ja...« je rekel in nejevoljno pritisnil na gumb ter ugasnil radio. »Kakšen svet! Samo še na slabše gre!« je rekla Ana in postavila na mizo krompir in zrezke v omaki. Tako so se vsi najedli in otroci so odšli v sobo. »Nina?« je vprašala Liza. »Ja?« se je oglasila Nina. »Ali se spomniš, ko sem v jami rekla, da je bil ta ropot, ki smo ga slišali, zelo blizu nas in nato še tista razpoka?« Nina se je zravnila in jo pogledala. »Prav imaš!« »Ampak zakaj je kar počilo?« se je vključil Matej. »Jaz sem se večkrat naslonil na steno, pa ni počila!« »Čudno ..., da se je kar razpočila je morala biti zelo krhka in tanka in ...« je rekla Nina. »In morala je imeti prazen prostor, da se je lahko razpočila!« je nadaljeval Matej. »In morala je biti votla!« je zaključila Liza. Spogledali so se. »Vendar jamska stena ne more biti votla. Razen, če jo je kdo izdolbel,« je rekel Matej, nato pa je nastala smrtna tišina in vsi so izbuljili oči. »Mislim, da vem, kaj se dogaja ... Nekaj je za steno!« se je opogumila Nina in vsi so prestrašeno zavzdihnili. »Otroci, spat!« se je na lepem zaslišalo iz kuhinje. Vsi vznemirjeni so se spravili v postelje in komaj čakali na naslednji dan. Zjutraj so se zbudili in ptički so že veselo žvrgoleli. Oblekli so se, pojedli zajtrk in spet odšli v gozd.

7. poglavje

Pot do jame so zdaj že dobro poznali, zato so stekli in se med potjo igrali. Naposled pa so le prišli do jame in počepnili so k razpoki. Matej je iz žepa vzel svetilko in posvetil v špranjo. »Videti je, kot da je tam še en prostor. Če hočemo priti vanj, moramo zbiti steno,« je rekel in puncu sta že hiteli iskat palico. »Imam jo!« se je javila Liza in prinesla palico. Matej jo je prijel in malo udaril po steni. Nič. Nato je udaril malo močneje in stena je v enem kosu padla dol. Ampak samo en kvadraten meter stene. Približali so se in Matej je posvetil. »Nemogoče,« je zavzdihnila Nina, ko je zagledala rov. Spet so počepnili in posvetili s svetilko. Tam je bil ročno izkopen, skoraj navpičen rov. »Hm, ... le kam vodi?« je zanimalo Lizo. »Najbolje bo, če pogledamo,« je rekel Matej. »Jaz ne grem prva!« sta v en glas zavpili Nina in Liza. »Sto prepričani?« je prestrašeno vprašal Matej. »Popolnoma!« sta mu odgovorili. »Spet boš šel sam,« si je sam pri sebi rekel Matej in še enkrat posvetil v rov. »Ima katera od vaju vrv?« »Jaz ne,« je rekla Liza. »Imam pa pas!« »Jaz imam tudi pas,« je dodala Nina in dekletu sta zvezali skupaj vse tri pasove. Še Matejevega. Matej jima je pomahal v slovo in se spustil dol. »Je vse v redu?« je za njim zaklicala Liza. »Zaenkrat še,« ji je odvrnil. Čez nekaj sekund pa : »Vrv je prekratka!« je rekel Matej, nato pa je nekaj grozno zaropotalo. »Matej?« je zašepetala Nina. »Matej? Matej?! Oglasi se! Matej!!!« sta začeli vpiti deklici. »Ja?« se je na srečo oglasil Matej. »Si cel?« je zaskrbljeno dejala Liza. »Ja, nič mi ni,« ji je odgovoril Matej in se pobral s tal ter prižgal svetilko. »Sem v zelo majhnem

prostoru in na tleh je nekakšen nahrbtnik,« je poročal Matej. »Ojoj! Kaj je v njem?!« je vprašala Nina. »Počakajta, da pogledam!« je rekel Matej in pokleknil k nahrbtniku. »Tako močno je zapet,« je stokal Matej. Čez nekaj minut pa je le rekel: »Dobro! Opravljeno. Nahrbtnik sem odprl. In poglejmo, kaj je v njem...« »Matej? Matej?« »O moj bog...« »Kaj pa je?« sta bili zelo radovedni puncici. »Potegnita me gor,« je še izjavil Matej in puncici sta ga privlekli gor in usedli so se na tla. »In ... Kaj je notri?« ga je vprašala Nina. »Ne bosta verjeli, ampak ... Nahrbtnik je poln denarja!« »Kaj?!?!« »Ja, samih novih bankovcev po sto evrov! Kot tisti, ki sem ga našel!« »Ojoj! To pomeni, da smo na pragu odkritja. In to ropa!« je dejala Nina. »Samo še to se nam manjka, da ima lopov rjave skodrane lase, kot tisti s poročil!« se je pošalila Liza. Matej in Nina pa sta ostala resna kot smrt. Nato je Liza dejala, da se s tem ni za hecat. Pogoltnili so slino in Nina je zajecljala: »Bolje, da jo pobrišemo od tod!« in že je hotela steči, ko je Matej zavpil: »Kaj pa nahrbtnik? Na pragu odkritja smo! Ne moremo ga kar pustiti tu!« »Prav,« je živčno dejala Nina in puncici sta prijeli za vrv. »No zdaj pa jo hitro pobrišimo od tod, saj se že večeri,« je rekla Liza, ko so bili vsi, z nahrbtnikom vred zunaj. In res so hitro stekli. Bila je že tema, in ker so tekli po gozdu, se je Liza spotaknila. »Au!« je zavpila. »Ojoj! Liza, si v redu?« je k njej pritekla Nina. »Au, mislim, da imam zvit gleženj!« je zastokala. »Hitro vstani!« je rekla Nina. »Preden nas kdo najde!« »Na primer jaz!« se je iz teme zaslišal moški glas. Vsi so otrpnili. Matej je posvetil in zagledal visokega, suhega, v črno oblečenega moškega z rjavimi, skodranimi lasmi. Še nikoli jih ni bilo tako strah. Moški je imel zelo zloben pogled. »Vi ste me torej odkrili!« se je zasmejal. »Ali mogoče veste, kje je moj denar?« jih je vprašal. »Ne...« je zajecljaval Matej. »Kaj pa skrivaš tam zadaj?« ga je posmehljivo vprašal in se mu približal. »Nina,« je zašepetala Liza. »Zbeži!« »Kaj bo pa s tabo?« »Ne vem, ampak vsaj ti zbeži, če bomo vsi ujeti, nam pa res ni pomoči,« je rekla Liza in objela Nino. »Obljubim, da te bom rešila!« je rekla Nina. »Zdaj pa zbeži!« se je zadržala Liza. »Zbeži, Matej! Zbeži, Nina! Zbežita oba! Takoj! Zdaj!« se je zadržala in prijatelja sta se pognala v dir. Lopov pa je stekel za Matejem, vendar ga ni dohitel, zato se je vrnil k Lizi in jo pograbil za roko ter jo odnesel v jamo in jo zvezal. Liza je bila obupana, vendar je na tleh opazila palico, s katero so prej razbili steno. Priplazila se je do nje in začela brusiti vrv. Medtem je lopov lovil Mateja in Nino. Nina se je skrila za drevo. »Otroka, kje sta?« je zoprno klical lopov. Nina je bila čisto pri miru in bila je popolna tišina. Tudi lopova ni bilo več slišati, zato se je obrnila na drugo stran debla in zagledala lopova. »Živijo!« ji je hudobno rekel in jo zgrabil ter tudi njo odvedel v jamo. »Kam pa je izginila tvoja prijateljica z zvitim gležnjem?« je rekel, ko sta prišla v jamo. Tudi Nino je zvezal in jo posadil na tla. Liza pa je ta čas prišepala do Mateja. »Matej! Lopov je odnesel Nino! Morava jo rešiti! Poslušaj! Ti zvabi lopova, da bo stekel za tabo, jaz pa bom ta čas rešila Nino! Prav? Teci kakor moreš, ker če te ujame, je po nas! Boš zmogel?« je z upanjem, da bo rekel ja, vprašala Liza. »Mislim, da bom,« je rekel Matej ter si že v naslednji sekundi premislil, saj ga je bilo tako strah. Vendar ni nič rekel in samo počasi odšel proti jami. Ko je zagledal lopova, se je skoraj polulal, vendar si je rekel, da zdaj ni čas za strah in mora rešiti prijateljici. Ko ga je lopov zagledal, se je pognal za njim in Matej je tekkel, kakor je mogel. Ta čas je Liza prišepala do Nino, vzela oster kamen ter prerezala vrvi in hitro sta zbežali. Lopov je lovil Mateja, vendar ga ni mogel dohiteti, zato se je vrgel na tla in ga zgrabil za nogo, Matej pa je zgrabil palico in ga udaril po glavi ter stekel in se skrnil. »Matej!« je zaslišal glas, ki je šepetal. Bili sta Nina in Liza. »Vzemi to palico!« je rekla Nina in mu jo podala. »Če se bo lopov pobral, ga bomo napadli, da ne bi prej vzel pištole. Samo pazi! Tamle je že prepad!« je rekla Liza in pokazala z roko. »Policijo pa sva že poklicali z njegovega telefona, ki mu je padel iz žepa,« sta še dodali. Lopov se je na žalost uspel pobrati. Bil je zelo besen: »Ubil vas bom!« je vpil. »Ubil!« »Tri..., štiri...« je štela Nina. »Zdaj!« in pognali so se ter ga začeli mlatiti. Tolkli so ga in tolkli. Nato pa je zgrabil Lizo, ker je imela zvit gleženj in se je težje branila. Nato se je s težavo dvignila

in povlekel Lizo za sabo ter stopil nekaj korakov stran. »Če se mi kateri od vaju približa, jo bom udaril,« je rekel lopov. »Sedaj pa izpustita palice in pojdita stran!« je zarjovel in vrgel Lizo na tla ter jo zgrabil za vrat. »Prosim, ne ubijte me!« ga je rotila. »Kdo te bo pa sedaj rešil? Kje pa sta tvoja prijateljčka?« jo je zafrkaval lopov, ko pa je zaslišal sirene, se je ozrl stran in Liza ga je z nepoškodovano nogo brcnila v trebuh, izza vogala pa sta skočila še Matej in Nina ter ga s palico mahnila po glavi. Lopovu se je zavrtelo in poskušal je vstati, vendar je izgubil ravnotežje in padel v prepad. Vsi so bili šokirani, ampak ravno v tistem trenutku je prišla policija. Otroci so stekli k staršem, ki jim je policija že vse povedala, in starši so jih objemali in jokali. Lopova pa so odpeljali v bolnišnico in dobil je veliko let zapora. Policisti so otrokom čestitali in jim dodelili veliko denarno nagrado. Ko so si starši malo opomogli od skrbi, so oznanili, da gredo takoj naslednje jutro domov v bolj miren in varen kraj. In skoraj leta je trajalo, da so jih pustili za dalj časa same zunaj. In tudi otroke je izučilo, da bo bolje, če naslednjič povedo staršem, kam gredo.

8. poglavje

Naslednje jutro so se zbudili in takoj začeli pakirati. Nina se je še zadnjič ozrla skozi okno. Hladen vetrič je majal krošnje dreves in turkizno modro nebo je bilo brez oblčka. Prej tako grozen in temačen gozd ter pokrajina sta bila zdaj videti čisto nedolžna in sanjski kraj za vsakogar. »Takah počitnic pa še ne!« je zavzdihnila Nina, ko se je usedla v avto. »Le kaj se še skriva v tem gozdu?« je še pomislila, preden so se odpeljali.

Anja Zupanc, 6.a.